

g. predsednik za omenjeni znesek tožbo vložil pri sod-niji. Ako Matica pri Wagnerjevem premoženju zatme omenjeni znesek, povrnila se mu bode ta zastava. — Naj slavni odbor danes odobri to predsednikovo in taj-nikovo ravnanje.

Galac, bukvar v Zagrebu, in Schimpff, bukvar v Trstu, še nista poslala računa.“

(Konec prihodnjič.)

Slovansko slovstvo.

* Pod naslovom „Živé stíny“ je v darek mla-deži slovanski izdal g. Jos. R. Vilímek v Pragi knjižico, ktera je v zalogi administracije „Humoristič-nih Listov“ na svetlo prišla in ktera v 29 slikah kaže, kako se morejo zvečer pri luči samo s prsti ali z eno ali dvema rokama na steni podobe različnih živali tako na tanko narejati, da jih komaj malar lepše iz-rišati more. Prav kratkočasna igračka za zimske ve-čere je to, pa mladež mora vendar že biti bistre gla-vice, da zadene s prsti in rokami podobo.

Angličani, Francozi in Nemci imajo že davno take knjižice, ki bistrijo um mladini, pa so za kratek čas mladim in starim. Dobra misel je tedaj bila g. Vilímeka, da je za slovansko mladino izdal to kratkočasno knjižico, ktera to, kar gori roka dela, spodaj v 5 slo-venskih jezikih imenuje. Cena knjižici je le 28 krajc. S temi 28 krajcarji pa vemo, da se zimske večere more zabavljati (kratkočasiti) ne le mladi svet vsake omikane rodovine, temuč tudi stari ž njo vred.

Dopisi.

Iz Haloz 4. julija. R. B. — Ako rodoljub sloven-ski biva v Gradcu ali če od dalječ prebira ondašnje časnike, ki „hočejo“ izrazovati tako imenovano „öffent-liche Meinung“, milo se mu stori pri srcu. Slovenska roka je polagala temeljni kamen mestu Gradcu, in dan današnji še v njem živi okoli deset tisoč Slovencev: raznih uradnikov, duhovnikov, trgovcev, dijakov in dru-žin; vendar, kar je slovenski del sekovske vladikovine pridružen laboški in bogoslovci dobivajo poduk v ma-riborskem semenišči, več ali manj zginila je dušna zveza med graškimi Slovenci in med nami. Razun vr-lega dijaštva in nekterih le prereditih rodoljubnih go-spodov ne vedó in ne poznajo več našega slovstvenega delovanja in gibanja, nimajo niti duha niti sluha o tem, kar se godi na Slovenskem; tla so mrzla, srca ledena, ljubezen do slovenske domovine je preminila zgubivša skoro povsod národno stalo. Ker se po takem nimamo ničesa nadjati iz črnega deželnega hrama v Gradcu, ni čuda, da se čedalje bolj željno in zaupljivo oziramo na belo Ljubljano. — Za Krempljnov spominek so na-dalje darovali gospodje: dr. Robič, profesor v Gradcu 2 gold., Polič Drag., župnik v hiravnici graški 2 gold., Kurija T., oskrbnik v hiravnici graški 2 gold. V Celji se je nabralo 3. julija ob priliki duhovniške skupščine 27 gold. Gospodov darovnikov pohlebnost in čednost mi ne dopuščate priobčiti njihovih blagih imen; dotični odbor se tedaj s tem skupno zahvaljuje darežljivim ro-kam in poštenim narodnim srcem. Slava!

Iz Vélíkovca na Koroškem. †. — Vsak učitelj pozná sitnosti, ktere mu dela pobiranje učnine ali šol-skega denarja. Ne samo, da mu je to na veliko mate-rijalno škodo, ker težko zaslužene peneze le počasno dobiva, večkrat pa še prav ne, si še čez to nakloni nevoljo nekterih starišev, kateri morejo učnino plačevati. Res je, da se ta sitna naprava zmiraj več odpravlja; in srečen je učitelj, kteremu ni treba s tem se pečati. Pri nas v Vélíkovcu, kjer imamo glavno šolo, pa še

do zdaj to breme učitelja tlači; vendar se je pred kratkim na boljše zasukalo; prišlo je to namreč visoki deželni vladi v Celovcu do ušes, in kmalu potem došel je ukaz naši občini, naj učnino ona pobira, učitelji pa naj svoj denar potem iz njene denarnice dobivajo. Pri-hodnjo šolsko leto se bo to gotovo vresničilo, česar zeló želimo.

Iz Proseka blizo Trsta 7. julija. N. — Kakor strela z jasnega neba je zadela žalostna novica našo okolico, da so v Mehiki cesarja Maksa ustrelili. Moja roka je preslaba, da bi mogel popisati žalost, ki jo je obudila v naših srcih ta dogodka, ki je vzela pravega očeta naši okolici. *) Prokleta naj je roka, ki se je oskru-nila s krvjo blagodušnega vladarja, ki se je vés žrtvoval za to, da bi se prerodila nesrečna država!

Iz Jelšan v Istri 6. julija. — Preteklo nedeljo proti večeru imeli smo tukaj visocega gosta cesarskega namestnika barona Bacha. Po pogovoru z okrajnim predstojnikom, duhovnim učiteljem, občinskim in čital-niškim odborom se je podal v cerkev in šolo, o kateri je svojo popolno zadovoljnost izrekel. Iz šole gredé je tudi našo národno čitalnico obiskal; jako mu je dopadla ta narodna naprava. S tukajšnjimi možmi se je tudi slovensko pogovarjal.

Iz Prema na Notranjskem 8. julija. — Presvitli cesar Ferdinand I. je poslal prav v največi sili in po-trebi 400 gold. v podporo zidanja tukajšnje ravno zdaj stavljenе nove farne cerkve. Neizmernokrat Bog povrni!

Iz Idrije 30. junija. ** — Redkokrat je sli-šati iz našega mesta, in kadar je kaj, malo je razvese-ljivo (razun preslavne volitve deželnega poslanca na-šega, ktera je občno radost zbudila po vsej domovini). Danes pa vam, drage „Novice“, radostnega srca na-znanjamo, da nam je zasijala zvezda najslajšega upanja, da pridemo na bolje. Dobili smo na čelo našega ru-darstva vrlega rodoljuba, ki priznava in čisla pravice narodne in ljubi strune mile domovinske. Kar nas pa še najbolj osrečuje, je njihovo zagotovljenje pri današ-njem skazovanji rudarjev, da jim ne bode samo pred-stojnik, temveč da jim hoče biti prijatelj in — skrben oče. — Take besede morajo seči v globočino ginjenega srca, posebno ker jih je v materinem jeziku izrekel pre-častiti gospod rudarski načelnik, — take besede vežejo pa tudi srca z zvestobo, ljubeznijo in gorečo hvalež-nostjo! — Danes je čitalnica napravila majhino veselico na pristavi pri g. Leskovcu po popoldanski Božji službi. Skoro vsi družniki so se udeležili te zabave in to toli-kanj raje, ko se je razglasilo, da naš rudarski načelnik g. Lipold, čitalnici kakor ud pristopivši, vprvič počasti družbo sè svojo nazočnostjo. Jako veselo se je vrstila godba s petjem. V mraku pa se je venček gospodičin in mladenčev zbral na plesišču, od kodar smo se še le proti polnoči domú vrnili. Vrli naši muziki naprej, vesela družbica pa za njimi, in tako smo dospeli v Idrijo pred, ko smo se nadjali. — To je bil prvi izlet čitalnice naše; vsak se ga radosten spominja.

Dostavek vredništva. Tudi dopis, ki smo ga iz rok družega rodoljuba prejeli, potrjuje nam veselje, da je častiti gospod M. Lipold za voditelja rudarstva idri-škega izvoljen, tako-le: „Poklic častivrednega gospoda na to mesto smo z velikim veseljem sprejeli, ne samo ker nam je poleg bistre glave in dobrega srca njegovo rodoljubje do naroda znano, ampak tudi zato, ker ru-darstvu v Idrii se je prvokrat, odkar menda stoji, želja spolnila, da morejo s svojim voditeljem v materinskem jeziku se pomenkovati, naj si bodi o opraviilih svoje službe ali o družih družinskih zadevah. Bog daj srečo!“

*) Grad Miramar, pred odhodom v Mehiko stanovanje Maksovo, je sosed Proseške okolice.

Iz Savinske doline 7. julija. (Profesor dr. Hlubek v Gradcu nemškutar!) Navadno je, da noben Slovenec pa tudi noben pošten Nemec ni rad „nemškutar“, ker beseda „nemškutar“ pomeni zaničljivo lastnost človekovo, ki ne dá veljati pravic družim narodom, in na škodo drugim le edino nemštvo stavi na vrh, vsako drugo narodnost pa zatiruje. Nemškutar je tiran družih narodov! Po takem res ne vemo, ali gosp. prof. Hlubek, ki v svojem „Wochenbl.“ od 4. dne t. m. razlaga: „warum wir als geborner Slave zu den nemskutari gehören“, ne vé, kaj pomeni beseda „nemškutar“, s katero se tako ponaša, da celó v mnogobroji z „wir“ ali „nos“ o sebi govori. Mi poznamo gosp. profesorja že dolgo in spoštujemo njegovo vednost, tudi vemo, da rad zakroži kak odlomek iz Vodnikovih pesem, pa tudi nismo pozabili, zakaj da so mu pred nekimi leti Gradčani žugali z mačjo godbo; al toliko bolj smo se zavzeli prečudni logiki, ki jo razvija v gori omenjenem listu. Hlubek učitelj kmetijstva bi vendar mogel vedeti, da z nemško besedo ne bo mogel podučiti človeka, ki ne zná nemščine, — da pa je slovenski jezik tudi sposoben, da se s slovenščino uči kmetijstva Slovenec, kteremu želi omike. — Kar pa gosp. prof. Hlubek blodi o dosegi „gleicher politischer Freiheiten und Rechte“, „le s podporo Ogrov in Nemcev in s pomočjo nemškega jezika“, to — naj nam ne zameri častiti gosp. profesor — to je pa že „höherer Wahnsinn“. Ako mislite, da bo Avstrija le tedaj edina, svobodna in srečna, kader bo Nemec in Magjar tlačil vse druge narode avstrijske, žalostna Vam majka, gospodine Hlubek! Ako se pa bojite absolutizma zato, da bi Avstrija bila pravična vsem narodom in tedaj federalistična, glejte v Švajco! Ondi nemški, laški in francozki narod skupaj živi ravnopravno, mirno in svobodno — in zakaj? zato, ker ne išče drug nad drugim gospodstva, supremacije! Ako nam Nemci in Magjari to isto privoščijo, srečna bode Avstrija, in vsi „nemškutarji“ se bojo poskrili, kakor se poskrijejo podnevi šurki po kuhinjah.

Iz Ljubljane. — 2. dne t. m. dopoldne ob 10. uri je bila v mestni s podobo Njih Veličanstva okinčani dvorani imenitna slovesnost: novoizvoljeni župan gosp. dr. E. Costa je prisegal. Mestni odbor, magistratni uradniki, mestni okrajni predstojniki, mestni zdravniki, učitelji mestne ljudske šole in obilo družih mestjanov se je snidlo k tej svečanosti, katero je c. k. deželni glavar gosp. Konrad pl. Eybesfeld pričel z lepim govorom, ki je očitno iz srca prišel, zato pa nam tudi v srce segel. Prečastiti deželni glavar se najprej raduje s tistim delom mestnega odbora, ki je dr. Costa za župana volil, ktereja je Njih Veličanstvo z najvišim sklepom od 5. dne t. m. potrdilo, in potem županu srečo voši z veliko pohvalo omenivši triletno delovanje njegovo, v katerem si je pridobil še novih vednosti in skušinj, ki bodo gotovo sadúnosne na blagor mestni v prihodnjih 3 letih. Konečno — pravi gospod deželni glavar — naj povdarim še en pomen, ki ga ima cesarsko potrjenje. Presvitli naš cesar in gospod, ki se je poslednji čas tako izvrsten kazal v milosti in prizanesljivosti, gotovo pričakuje tudi od Vas, gospod župan, da delate v Njegovem smislu — v smislu mirne sprave. Tako pripeljete mestno družino, ktereja ste glava, na pot složnosti in edinosti, in kakor Vas bojo mestjani čislali, tako Vas bode vlada rada vseskozi podpirala. — Zdaj bere tajnik c. k. vlade gosp. Hočevár predpisano prisego, da župan po nji priseže. Po storjeni prisegi poprime gosp. dr. Costa besedo, in zahvalivši se deželnemu glavarju za dobrovoljno podporo in tako zdatno posredovanje potrjenja njegovega, prosi deželnega gospoda poglavarja, naj o preponižni zahvali njegovi bla-

govoljno poroča Njegovemu Veličanstvu. Temveč čutim — nadaljuje potem gospod župan — breme svojega opravilstva, ker sem tri prav težavna leta županoval mestu, in tedaj vem, da le tedaj morem srečno dovršiti svojo nalogo, ako me od ene strani sè zaupanjem podpira visoka vlada, od druge pa mestni odbor in mestjanstvo samo. Rad bodem delal na to, da se zopet ogladi, kar se je poslednji čas prav nalašč skrhalo o složnosti mestjanski; ako resna volja v to navdaja vsacega, gotovo se doseže sprava, in to tem več, ker vidimo, da tudi Vas, občespoštovani gospod deželni glavar, je blaga volja pospešiti pomirjenje strank. — Potem se je župan obrnil do mestnega odbora, in v gladko tekočem slovenskem jeziku zahvalivši se mu za dozdej skazano zaupanje, prosi ga prijazne podpore tudi v prihodnje. Ko je zahvalil se tudi za marljivo delovanje magistratnim uradnikom, mestnim zdravnikom in učiteljstvu Št. Jakobške mestne šole, je povdarjaje „zvestobo cesarju, zvestobo narodu našemu, in blagor mesta našega“ govor svoj sklenil z navdušenim klicem: Bog živi presvitlega našega cesarja Franc-Jožefa, slava mu!“ — in slava, slava, slava! je v živahnih klicih donelo po vsej dvorani. — In tako se začne nova dôba županovanja dr. Costovega — mestu našemu gotovo na srečo in blagor. — Po seji Matičinega odbora v četrtek je gosp. župan dr. Costa v spomin tega dneva v gostje povabil nekoliko prijatlov. Prav „židane volje“, kakor Slovenec pravi, so bili blizo do polnoči v dvorani Šventnerjevi.

— C. kr. kupčijsko ministerstvo je po dopisu od 27. dne u. m. odboru, ki se je ustanovil za načrtanje železnice iz Ljubljane v Belak, dovolilo za leto in dan, da se more tega načrtovanja (trasiranja) lotiti. Temu dovoljenju je ministerstvo še dodalo to zagotovilo, da stroški trasiranja povrne tisti, kdor bi po tem načrtu, ako bode za dobrega spoznan, zidal železnico. Če bi se pa pokazalo, da je železnica ljubljansko-belaška podaljšek ali panoga južne železnice (tržaške), tedaj ima ta železnica prvo pravico do podvzetja ljublj.-belaške železnice.

— Gosp. dr. Toman je po opravkih svojih in o zadevah ljublj.-belaške železnice za malo dni prišel v Ljubljano. Izvedeli smo po njem, da so slovenski državni poslanci državnemu kancelarju baronu Beustu izročili tudi pismeno to, kar so z besedo zahtevali, da vlada dá slovenskemu narodu; en prepis te spomenice so izročili ministru Taaffe-u, enega pa ministru Hyetu.

— Preprijazno sledeče pismo je predsednik čitalnice ljubljanske prejel iz Zagreba. Ker ga je osebno mogel naznanje dati le tukajšnjim deležnikom, tedaj treba, da se po „Novicah“ priobči vsemu slovenskemu svetu.

Tako-le se glasi: „Ako se je društvo Hrvatah putujućih dne 9. mj. preko Ljubljane u Postojnu, pogledom na očevidnu potrebu, da se današnje doba plemena srodnih narodah jedno drugomu približuju, i moglo nadati, da će ga braća Slovenci krasno i prijazno dočekati; to nam je ipak s veseljem priznati, da je ono ljubezno i oduševljeno očitovanje, kojim su nam braća Slovenci, u Ljubljani pak i na celom putu u susret došli, naše očekivanje daleko nadkrililo. Sjajni doček, kojim su Slovenci onom prigodom naše društvo odlikovali, učvrstio je u nas uvjerenje, da su uklonjene i posljednje zapreke, koje su našem bratinskomu porazumljenju na putu stajale. Na svem tome imademo se zahvaliti ako ne jedino, a to sigurno najviše ravnateljstvu slovenske čitaonice u Ljubljani. S toga si odbor, kojemu bijaše zadaća upravljati putujućim u Postojnu društvom, drži za dužnost, u ime celoga društva slavnemu ravnateljstvu za onako sjajno udešeni doček našega društva duboko čućenu zahval-

nost svim ozraziti, moleći ujedno, da slavno ravnateljstvo i svim onim, koji su kod priugotavljanja nam veselja sudjelovali, a navlastito i poimence pako slovenskim domorodkam ovu našu zahvalnost doglasiti izvoli.

U Zagrebu dne 25. lipnja 1867.

Josip Torbar,
podprijedsjednik odbora.

M. Krešić,
predsjednik „Kola.“

Franjo Schuller,
tajnik odbora.

— Ministerstvo nauka in bogočastja je znanstveno sporočilo o ljubljanski porodnišnici za leto 1866, ki mu ga je poslal gosp. dr. Valenta, učenik porodstva, z dopisom od 22. junija t. l. do c. kr. deželne vlade kranjske rešilo s tem, da jej je ukazalo, naj prof. Valenti pohvalo izreče za marljivo in zaslužno delovanje njegovo.

— Ljubljanski „češnjevi sejm“ je bil po navadi reven; kmet nima, da bi s čem kupil, ker še ni nič prodal. Pa tudi živine nima, in kar je še ima, lahko jo preredi letos obilo; zato so pa tudi celó malo goved prignali na sejm, in če je količkaj kravice bilo, štimali so jo po 60—70 gold.

— Z veseljem smo slišali, da sadjerejna knjižica, ki jo je nedavno izdal vitez Gutmannsthal, je že pokupljena in da se že napravlja nov natis.

— (*O Fleišmanovi zapuščini.*) Sploh je znano, da je bil ranjki gosp. Andrej Fleišman izvrsten rastlinoznanec, in da ni le samo v tej, temuč tudi v družih vednostih mladino podučeval. Ravnokar so se vrstile njegove različne knjige in muzične stvari ter vpisale se v izkazke; to vse pa hrani njegova vdova v šentpeterskem predmestju št. 11. Prilika je, da si to ali uno, posebno pa z velikim trdom nabranih rastlin iz njegovega obširnega herbarja pridobi, kdor od tega kaj želi. Postreglo se mu bo po nizki ceni.

— Kozlerjevo pivo (ol) se toči že nekoliko tednov z veliko pohvalo; rado se piti dá in je tudi cenó (vrček po 8 nov. krajc.). Če tudi prve kuhe navadno kuhajo le bolj lahko pivo, se vendar že zdaj iz vsega kaže, da je Kozlerjeva pivarna izvrstna in da gotovo doseže to, kar je poglavni njen namen: to je, da se njenemu pivu odprè kupčija čez morje.

— (*Prvi izlet Sokolov v Kamnik*) je bil sicer nazadnje moker, vendar od konca do kraja prijeten. V nedeljo zjutraj ob 5½ se vzdigne na glas trobent in potuje do Črnuč. Tu se vsede na pripravljene vozove in se pelja skoz čedne vasi, kjer ga pozdravljajo prijazni živio-klici v znamenje, da ni ptujec narodu, ampak mu že dobro poznan. V Mengšu pri Stare-tu zajtrkva hitro in dobro postrežen. Ob 8½ zapoje zopet trobenta, in kmalu je na vozéh, kateri ga peljejo v Kamnik. Tu mu pred mestom čestitajo počastna vrata, na katerih se bere napis: „Dobro došli!“ in „Bog živi Sokolovce.“ Tu jih med tem, ko možnarji pokajo, sprejme župan kamniški, gosp. dr. Prevec, „Sokol“ iz Kranja, godba c. k. topničarjev in mnogo ljudstva. Na hitro odpravljeni pozdrav gré Sokol po mestu do svoje postaje v Medjatovi dvorani, kjer ga zopet sprejme prijazni pozdrav na okinčanih vratih. Ko si v naglici ogledajo krasno dvorano, ktera se lahko meri z vsako največjih gostilnic ljubljanskih, vrnejo se z zastavo v mesto in gredo v farno cerkev k sv. maši, pri kateri so čitalnišni pevci lepo peli. Po službi božji zastavo shranijo pri županu kamniškem in se potem zgube po vsem mestu, da si ga ogledajo. Ob eni se zberó v prostorni dvorani Medjatovi k obedu, kterege se je udeležilo nad 100 gostov iz Ljubljane, Kranja in Kamnika. Pri tem je nazdravil prečastiti načelnik Sokolov gosp. dr. Costa značajnim Kamničanom in njihovemu županu

g. dr. Prevcu, in potem se je vrstila zdravica s zdravico, petje pa s godbo; spominjalo se je bratov Jugoslovanov in Slovanov sploh; tudi se ni pozabilo naših prvakov in prevzvišenega gosp. škofa Strossmajerja. Posebno radost je učinila napitnica nazočemu pesniku slovenske narodne pesme „Naprej“ gosp. Šimnu Jenkotu in tudi nazočemu skladatelju te pesmi gosp. Davorinu Jenko-tu, ki je iz Beligrada za nekaj dni prišel v svojo domovino. — Po obedu se je pričel ples, kateri je do noči trajal in je v dvorani nadomestoval veselje, ki bi ga bili sicer uživali pod milim nebom, ako Jupiter pluvius ne bi ga bil zabranil. Le prekmalu se je začela zopet trobenta, ki nas je silila slovó vzeti od prijaznih Kamničanov in prezalih Kamničank.

— (*Naznanilo.*) Častitim udom slovenskih čitalnic in „južnega Sokola“ se naznanja, da Sokolovci namepravajo to poletje še sledeče veselice napraviti: 21. julija svečanost sv. Ane v Ljubljani, 4. avgusta Sokolov tajni izgred blizu Ljubljane, 15. avgusta Sokolov izgred na Šmarno goro in v Medvode, 1. septembra izgred po Ljubljani do Matevžeta.

Odbor.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Zbornica poslancev je 3. dan t. m. v državnem zboru tako gladko kakor dozdej vse druge postave sprejela tudi postavo, ktera se tiče poslancev, ki naj se pošljejo iz državnega zbora, da se pomenijo s poslanci ogerskega deželnega zbora o tem, kako naj se vredijo razmere med deželami takraj Litave in unkraj Litave zdaj, ko imajo Ogri svojo ustavo. Poročal je poslanec Herbst v imenu dotičnega odbora in sprejeta je bila z vodom vred dotična postava, obstoječa iz 3 točk. §. 1 se glasi: „Državni zbor ima pravico, da v razpravo z ogerskim deželnim zborom poslanstvo (deputacijo) pošlje v ta namen, da se deputaciji pogovorite, kako in kaj zdaj, ko je ogerska ustava zopet moč zadobila.“ §. 2.: „V to deputacijo voli zbornica gospôska 5, zbornica poslancev pa 10 poslancev.“ §. 3. „Kako se v tej in uni zbornici volijo poslanci, to odloči posebni sklep zborničin.“ — O tej postavi ni bilo veliko besedovanja. Minister Beust je rekel, da vlada želi, da se kmalu dovrši porazumljenje z Ogri; „očituje se jej sicer — nadaljuje minister — da tega, kar je dovolila Ogrom, ni brž tudi dala vsem drugim deželam; al ravno to, kar naj bode tako, kakor je na Ogerskem, se mora poprej z dogovorom z njimi vrediti.“ Videlo se je pa v današnji seji, da se centralistična večina in minister Beust ne grlita več tako kakor izprva; poročevalec Herbst je nekoliko, se ve da, prav od strane mahnil po ministerstvu, Beust pa po Herbstu (kolovodji centralistične stranke) nazaj. In vzrok tega, da je ljubezen med to stranko in med ministrom Beustom nekako bolj mlačna, pripisuje se temu, da novi minister pravosodja Hye ni imenovan iz srede tako imenovane nemško-centralistične večine, ampak iz vladinega okrožja. Kdor more za koulise gledati, vidi marsikaj, kar kaže na to, da je ministru Beustu, ki zdaj krmilo Avstrije v rokah drži, že popolnoma jasno, da ministri, iz te nemško-centralistične večine voljeni, če tudi imajo sicer sposobnost za ministerska opravila, bi bili grôza večini narodov avstrijskih. Ne le domači časniki, ki za Avstrijo dobro mislijo, temuč tudi pošteni francozki in angleški mislijo tako, pa tudi nemški vnanji; tako, na priliko, smo brali v 150. listu v „Deutsche allg. Zeitg.“ v dopisu iz Dunaja sestavek, ki pretresa težave v Avstrii dobiti pravo ministerstvo, in sklepa s temi besedami: „vse drugo, le ministerstva iz tacihi oséb ne, ki so znane, da so Slovanom sovražne!“ (Beileibe nur keine